

Missionstidningen

SINIMS LAND

organ för *Svenska Missionen i Kina.*

Tidningen utkommer med 20 nummer under året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfälten, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar, *helt år kr. 4: 50, halvår kr. 2: 65, ett kvartal kr. 1: 50.*

Till utlandet kostar den kr. 5:— per år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen, om den verkställs på vår exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Prenumerantsamlare erhålla vart sjätte ex. gratis.

Expedition: *Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm. Postgirokonto n:r 502 15. Telefon: 10 44 59, 10 54 73.*

A. J. LINDQVIST BOKTR., FKPS

Pris kr. 1:50

MARIA PETTERSON

En säregen missionsgärning

Maria

Maria Petterson tillhörde de äldsta av medarbetarna inom Svenska Missionen i Kina, och hon blev, genom särskilda omständigheter, en av de sista, som lämnade vårt arbetsfält i Kina.

Bland missionärskamraterna var hon av alla älskad, och det folk, bland vilket hon utförde sin livsgärning, räknade henne som en förtrogen vän. Många av Missionens vänner i Sverige skola säkerligen med glädje taga emot denna biografiska skildring av en trogen arbetares livsgärning och genom den erfara tacksamhet till Missionens Herre för den nåd, Han lät uppenbaras genom sin tjänarinna.

Missionär C. J. Bergquist skildrar Maria Pettersons liv och tjänst, medan Lisa Blom ger några värdefulla glimtar från de första åren, meddelade åt henne av Maria Petterson själv. Missionsföreståndare Martin Lindén berättar intryck från ett besök ute i Kina på Marias

Barnhem och professor Gunnar Anderson ger en varm-
hjärtad hyllning åt en god missionär och värderad med-
människa.

Arthur Johanson

Maria Petterson

I Holmestads socken, ett par mil sydost om Kinnekulle, såg Maria Petterson första gången dagens ljus den 17 nov. 1873. Till hennes dop fingo faddrarna tre namn att välja på: Maria, Birgitta, Petronella. Men på prästens förslag erhöll hon alla tre namnen. Sex syskon hade hon redan, och två kommo efter henne. Fadern, skomakarmästaren Anders Petterson, utövade sitt yrke enligt tidens sed, ambulerande från gård till gård med sina gesäller. Fru Sara, en utomordentligt praktisk och duglig kvinna med ett strängt religiöst arv, lämnades därför att till största delen ensam sköta hemmet och fostra den stora barnskaran. Vid två års ålder blev Maria upptagen som eget barn av en välsituerad farbroder. Hon fick nu heta bonddotter och flyttades därmed ett stycke upp på den sociala rangskalan. I sitt nya hem fick hon under uppväxtåren lära sig ett lantushålls då för tiden mångahanda sysslor och göromål. Hon fick också gå i folkskola. Hennes tre år yngre syster Carolina berättar, att

hon ibland, när hon gick ärende åt modern, besökte sin syster och alltid blev mycket vänligt bemött av dennas fosterföräldrar. Maria såg ut att vara nöjd med sin lott och skrattade gärna och hjärtligt.

Redan som barn tycks Maria ha hört om missionen i Kina. Hennes syster frågade henne vid hennes sista sjukläger när hon först kände sig kallad att gå ut till Kina, och hon svarade då: "Redan som barn visste jag, att jag skulle komma att gå ut till Kina." Men det var först då hon vid nitton års ålder blivit omvänd, som missionskallelsen blev riktigt verklig för henne. Allt detta stämde emellertid inte med fosterföräldrarnas planer med henne, att hon skulle ingå äktenskap med en grannes son. Hon måste nu lämna sitt fosterhem. Här-efter blev hennes liv ett liv i fullkomligt beroende av Gud. En morbror, som döden berövat hans ungdoms trolovade och som sedan framlevde sitt liv ensam, hade blivit som en fader för sin systers, Maria mörs faderlösa barn. Marias far, som hade ett mycket varmt hjärta för sina barn, hade nämligen redan 1880, innan Maria ännu fyllt sju år, lämnat detta livet.

Maria hade vid ovannämnda tillfälle begivit sig till morbrodern i Älgarås. System Carolina berättar: "Som hon inga respengar hade, började hon gå i riktning mot Väring (norr om Skövde). Hon gick då in i skogen för att framlägga sin belägenhet för Gud i bön. När hon kom tillbaka till vägen, låg svaret där: en femkronors-sedel. Under Marias tid hos morbrodern var dåvarande

prästmannen, sedermera professorn och ärkebiskopen J. A. Ekman, henne till andlig hjälp. Morbrodern sände henne till Kristinehamns praktiska skola — "för att få henne ut bland ungdom och få bort hennes religiösa griller" enligt Marias berättelse för tvenne av hennes närmaste vänner och missionärskamrater. Rektor Persson vid nämnda skola var emellertid en varm kristen. Maria anförtrodde honom sin hemlighet om missionskallelsen. Genom hans förmedling kom hon till Elsa Borgs bibelkvinnohem hösten 1894. Sommaren 1895 verkade hon bland de svenska fabriksflickorna i Danmark. Följande läsår genomgick hon den för missionärskandidater avsedda "missionskursen" på Elsa Borgs Vita bergen. Våren 1896 blev hon antagen som missionärskandidat av Svenska Missionen i Kina, och tillsammans med Emilia Ulff och Agnes Forsberg avskildes hon vid årsmötet i maj, varefter hon och Agnes Forsberg reste till England för språkstudier. Den 10 sept. avreste de tre från London till Kina, dit de anlände den 20 okt.

Ett brev från språkskolan i Yangchow av den 14 nov. 1896, undertecknat av Agnes Forsberg och Maria Petterson, är, att döma av stilen förmodligen av Marias hand. I få ord men klart berättar hon om deras resa till Kina, om de få troende passagerarnas dagliga gemenskap omkring Guds ord och i bönen, om deras ankomst till Shanghai och det hjärtliga mottagandet på Kina Inlandsmissionen, om deras färd till språkskolan i Yangchow och om ordningen och förhållandena där. Hon

talar om deras kärlek till kineserna och om deras glädje över att höra dem sjunga om Jesus och om sin längtan att kunna instämma med dem på deras eget språk. Hon är djupt gripen av att det bland stadens 350.000 invånare endast finns några få kristna. Till slut berättar hon om två kinesers väg till frälsning.

I juni följande år (1897) skriver man från Yuncheng: "Vi hade den stora glädjen få hälsa tre systrar, frökorna Maria Petterson, Louise Ulff och Agnes Forsberg, välkomna i vår krets. De anlände friska och glada och bidrogo ej litet till dagens högtidlighet."

Under sommaren och början av hösten är hon i Yuncheng. Men frampå hösten (den 8 nov.) skriver hon från Haichow om en resa hon gjort tillsammans med Fredrika Hallin från köpingen Meiti över Gula floden och Lingpao till evangelisten Kis hem, d. v. s. till hans hemby i Sinandistriktet. Koncentrerat men flytande och åskådligt berättar hon om deras ganska strapatsrika färd. Erik Folke skriver i januari 1898 om missionärer- nas placering. I denna förteckning finna vi Maria Petterson placerad tillsammans med Henrik och Hilma Tjäder i Haichow. Men på midsommardagen skriver fröken Naemi Sjöberg från Ishi — hon med flera hade ankommit till Yuncheng någon månad tidigare: "Ebba Burén och jag hava varit i Yuncheng en vecka. Vi bodde då i systrarnas hem, kallat Fridhem, som förestås av Maria Petterson och en norsk syster, Lina Holth, som kom hit upp i sällskap med oss." Och i "Bönelista med förteck-

ning över missionärerna och stationerna tillhörande Svenska Missionen i Kina" från hösten 1898 finna vi Maria Petterson upptagen bland missionärerna i Yuncheng. Hon bistod där fru Anna Folke, som förutom sin egen familj med flera barn hade Hugo Linder och Carl Blom i hushållet och kanske flera. I sällsynt självförgätnhet och hängiven tjänaranda var Maria redo att hjälpa och tjäna, varhelst hon förstod att någon behövde hjälp. "Maria var en hjälpare åt många." (Missionär Ida Ringberg) Hon tycktes vara outtröttlig, oövervinnelig, och man synes ej ha sparat henne. Men att så kastas av och an och ofta vara på mycket ansträngande och långa resor samt ständigt upptagen av arbete och tjänande av skilda slag tog tydligen för mycket på hennes krafter. Hon hann inte heller skriva till hemlandet såsom hon tidigare gjort. Till svar på någons fråga i brev hemifrån varför hon ej skrev till Sinims land säger hon i brev från Yuncheng 3 mars: "Jag är viss om att Herren fört mig hitut och att Han trots allt som möter dag för dag, stärker, hjälper och vakar över mig. Men jag känner mig ofta trött . . . Herren ger nytt manna för varje dag . . . Ny nåd för varje dag, ny kraft för varje strid och nya segrar genom tron på Hans namn." . . . "Ingen behöver vistas länge i detta land, förrän han får erfara att mörkrets furste på alla möjliga sätt söker göra oss oskadliga genom att få oss att se på egen oförmåga i stället för på Guds översvinneliga kraft, att finna hos andra och döma deras svagheter.

icke beräknande våra egna, att tycka sig något vara gentemot kineserna i stället för att på ett saktmodigt sätt fördraga den smälek, som måste tillkomma oss såsom Hans efterföljare, Han som var föraktad och försmådd och väl förtrogen med lidandet. Es. 53:3. — Glömmen oss ej i förbönen."

I januari 1899 gjorde hon och Ebba Burén en resa till Tongchow och Hancheng i Shensi. Man kan gott föreställa sig, att det var den godhjärtade Ebba Burén som både tog initiativet till och bekostade denna rekreationsresa för Maria. Den senare skriver: "Jag var trött, och därför var den omväxling och vila, som Herren beskärde mig, av stort värde. Särskilt roligt var det att möta så många av syskonen. Även ridturen och de rätt långa fotvandringarna gjorde oss gott. Vid min återkomst till Yuncheng flyttade syster Emma Andersson och jag upp till Meiti-chen, på bergssträckan söder om Yuncheng och Haichow. Hon berättar om arbetet och verksamheten där och folket, som var "fruktat för sin vana att röva och stjäla." Allmän fruktan för hungersnöd skapade också oro bland folket. Och hon tillägger, betecknande nog för hennes tro och förtröstan på Herren: "Gud är en mur omkring sitt folk."

Maria hade allt ifrån början av sin verksamhet i Kina burit på en längtan att få sitt arbetsfält i Honan och hade främst känt sig dragen till Sin-an-hsien. Hon hade tagit varje tillfälle som gavs att resa dit, men lika ofta hade hon kallats till tjänst på annat håll. I en ny

"Bönelista", införd i Sinims Land för mars 1899, har hon blivit placerad i Sinanhsien tillsammans med Emma Andersson och Mary Ramsten. Nu skriver hon med en ton av hoppfullhet: "Emma Andersson och jag är här (i Yuncheng) på väg till Honan." Men redan den 13 maj är hon och Emma Andersson tillbaka till Meitichen. Glädjen över Honan-vistelsen lyser genom hennes brev av den 13 maj: "Emma Andersson och jag har varit i Honan ett par månader. Det har varit en riktigt ljuvlig tid, och vi blevo uppmuntrade till vår ande, ehuru en sådan resa naturligtvis tar på de kroppsliga krafterna. Vart vi kommo, blevo vi på det hjärtligaste mottagna och nödgade att stanna kvar — — — 'när komma ni igen?' var den vanliga frågan." Hon berättar om en man, som trots förföljelse så vandrat i trohet mot Gud, att hans anförvanter och andra nu ville tro på Herren. Troligen var det under denna deras vistelse i Honan som rektor Rinman på sin resa till Kina inträffade i Sinanhsien. Han skriver i ett odaterat brev därifrån: "Våra systrar Emma Andersson och Maria Petersson har Herren brukat till stor välsignelse såväl här som på andra platser i Honan. Carl Blom skriver, att de båda — systrarna Emma Andersson och Maria Petersson — tydligen nedlagt mycket arbete i Loning på att undervisa dopkandidaterna, att döma av dessas goda kristendomskunskaper.

Det var sannolikt efter denna resa som de två Honan-missionärerna hade "varit Anna Hahne behjälpliga

med kvinnoarbetet i staden (Yuncheng) och på landet." I september finna vi Maria i Hancheng, She. Missionär och fru R. Bergling med barnen hade rest hem på sin första semester, och det blev tomrum där, som Maria sänts att så långt möjligt fylla. Hon skriver många erkännamma ord om makarna Bergling och deras arbete — detta var typiskt för Maria i hennes förhållande till sina kamrater — och citerar om dem Jesu ord: "Vad hon kunde, det gjorde hon." Hon skriver vidare: "Gud önskar, att Kina vore evangeliserat, men Hans barn äro icke villiga att lyda Hans befallning 'Gån ut' och därför äro arbetarna härute så få." Hon fick i Hancheng göra uppmuntrande bybesök tillsammans med kinesiska kristna. Det fanns mycket vargar i dessa trakter. En gosse som var med på en färd till byarna, blev rädd, när mörkret föll på och de ännu hade lång väg kvar. "Herren bevarade oss dock och borttog både trötthet och rädsla," skriver hon. Hon ber om förbön för troende som få lida och för sin svaga hälsa. Det rastlösa, intensiva arbetet och språkstudierna, som hon samtidigt bedrivit med stor framgång, hade tagit för mycket av hennes krafter. Det största provet återstod dock.

Det var först efter årskonferensen i Yuncheng i maj 1900, som Maria fick återvända till Honan och Sinanhsien i sällskap med Emma Andersson och Sigrid Engström.

"Vi hade alla en underlig förkänsla av att något ovanligt var i annalkande," skriver Sigrid Engström.

Men de, i likhet med de flesta andra missionärerna inne i landet, tycks ha levat i okunnighet om det politiska läget eller inte kunnat ta de olycksbådande ryktena på allvar, fullt upptagna som de voro med att använda sig av de utomordentliga tillfällena att förkunna evangelium. De kände sig manade att välja sådana texter till sina kinesiska "bibelstunder", som talade om förföljelse och lidande för Jesu namns skull. Maria hade alldeles särskilt fått det lagt på sitt hjärta att besöka alla, som brukade komma för att höra evangelium. Hon hade ingen ro den dag vi inte varit ute hos någon av dem."

I slutet av juni redo de med några få tillhörigheter till ett par grottor, som de hade hyrt för att få litet vila och svalka under den hetaste tiden. Men de hade mycket förutom vila på sitt program. De skulle ta emot besökande, öva sjukvård och tala med de sjuka om Gud, de skulle idka språkstudier och förbereda öppnandet av Honanfu (Loyang). "Den efterlängttade vilan kom ej. — — Vi hade hundra, ja, tusentals människor hos oss under den vecka vi voro i Ho-shang. De buro sina sjuka på bårar flera mil och kommo från alla orter för att se utlänningarna och få av deras undergörande medicin", skriver fröken Engström. Ryktet härom nådde mandarinerna i Loyang och han "skickade genast sin militärmandarin och ett par män för att uppmana oss att lämna platsen. De visste nämligen om kriget och berättade för oss om tilldragelserna vid Tientsin". Men våra missionärer trodde det rörde sig om händelser för

några år sedan och vägrade dra sig undan, varpå männen så småningom återvände. Strax därpå anlände bud från Yuncheng med brev från Erik Folke, som underrättade dem om läget och uppmanade dem att fly redan följande dag. Efter bön tillsammans med de troende kineserna beredde de dessa för vad som kunde komma över dem och uppmuntrade dem, ordnade för verksamheten och för sin egen resa. De troende "brusto ut i högljudd gråt". Carl Bloms kock, evangelist och allt i allo, var en av de två män, som sprungit till Shanghai. "Mer än en gång under resan har han vågat sitt liv för vår skull" (S. E.) De hade knappast hunnit mer än lämna platsen följande dag, förrän de funno sig "eskorterade" av boxare, medlemmar av "Stora-svärdssällskapet", som de kallade sig. Dessa lämnade dem emellertid utan att tillfoga dem något ont.

Efter fyra dagsresor kommo de till Sianghsien, där det blev folkskockning, och efter ännu ett par dagars resa utsattes de — d. 11 juli — för upprepade överfall i närheten av en rövarby. Vid det första och svåraste av dessa plundrades de på allt de hade, t. o. m. det mesta de hade på sig, och Maria Petterson befalldes av boxarna-rövarna, som hotade "med dragna, rostiga och klumpiga svärd", att falla på knä, "ty nu skulle hon halshuggas." Maria smålog och lade sin hand på döbelns skuldra sägande: "Jag är inte rädd för att dö, men låt mig först få tala några ord med den man, som eskorterar oss." Slagna av häpnad över ett sådant ofatt-

från Yuncheng med brev. Han skulle nu följa dem på flykten till Shanghai.

bårt lugn inför döden, avlägsnade sig de båda rövarena med ett förläget leende. "Gud hade på ett underbart sätt uppehållit vårt mod", skriver fr. S. Engström, "och fyllt våra hjärtan med fullkomlig frid. Men helt plötsligt togo Marias krafter slut. Hon svimmade och förblev mållös hela den dagen." Hennes kamrater glömde sig själva och sin egen belägenhet för att ägna sig åt henne. De bönföllo fienderna om litet vatten att badda hennes huvud med — och finga sådant. De sökte skydda henne mot den brännande solen och den påträngande folkhopen. De sjöngo på folkets begäran och talade om Jesu kärlek till dem. När illasinnade män ämnade föra bort dem, kom byns ordningsman, tillkallad av Cheo, och de återfingo ett par bortrövade dragare. För andra gången måste de återvända till rövarens by, där de emellertid nu blevo vänligt mottagna i ett värdshus, fingo mat och dryck och en "sängplats" åt Maria. Byfogden hjälpte dem att återfå något av det stulna, bl. a. passen. Då de försökte fortsätta resan, blevo de upphunna av fientliga människor, och under de följande dagarna blevo de förföljda, jagade som villebråd från dörr till dörr, utskällda som "pack", uppställda på bord — smutsiga och nästan nakna — att beskådas, hånas och hotas av pöbelhopen. Men mitt under förföljelsen mötte de också välvilja. Kristna kommo, med stor risk för sitt eget liv, en från ett håll, en annan från ett annat, och uppmuntrade och hjälpte dem. Hedningar gömde dem, gävo dem mat och sökte hjälpa dem att fly vidare. Just

som deras liv stod som mest på spel, kom deras följeslagare Cheo med underrättelsen om att en ny proklamation utkommit, som ålade myndigheterna att skydda alla utlänningar och eskortera dem till kusten.

Efter ytterligare svåra strapatser under de återstående mer än 80 milen nådde de kusten. Maria skriver hem från Shanghai den 9 aug. om flykten. Då hon i Shanghai får höra om mordet på elva av Kina Inlandsmissionens missionärer i Shansi-provinsen, bryter en bönesuck fram: "Gud hjälp oss att vara trogna intill döden." Hon gläds mycket, när hon efter någon tid får brev från evangelisten Cheo, som meddelade, att han på sin återfärd "lyckats undkomma rövarena" och nått sitt hem. Troget hade han följt och bistått dem och hennes två kamrater, hade burit henne, när hon sjuk och svag, icke orkade gå, hade hjälpt dem till sin yttersta förmåga, under förföljelse, nöd och livsfaror av många slag utan att någonsin tänka på sig själv.

Maria återvände i början av 1901 tillsammans med andra missionärer till hemlandet, och vid missionens årsmöte i Stockholm talade hon om Jesu profetiska ord om förföljelser, som lärjungarna likaväl som Mästaren måste lida. Både "Jesus och Hans lärjungar visste vad det var att bli misstrodda, hatade och förföljda. Dock fanns det ett Betanien för dem. Så är det också därute i Kina." Och hon berättade om välvilja och hjälp, som de hade fått mottaga, icke blott från troende utan även från hedningar under årens lopp, även under flykten.

I början av hösten 1902 är hon på väg tillbaka till Kina, och Sinanhsien är resans slutmål. Sigrid Engström och Maria fortsätta där sitt arbete som kamrater. De behövde större utrymme, och "Herren hade ett litet billigt hus i beredskap" åt dem. Maria är snart på vandring till byarna, ibland ensam, ibland i sällskap med sin kamrat. De möta till en början ej enbart välvilja från folkets sida. En gång slungade en yngling ett sädesmått efter Maria, dock utan att träffa. Men nästa gång de båda missionärerna kommo till hans hemby, blevo de mottagna över all förväntan väl i hans hem. "Modern är frälst," och sonen, den ovannämnde ynglingen, är "starkt påverkad av Guds Ande" och säger sig "bestämt vilja följa Herren Jesus." Att "sova på ett par bräder" hade varit Marias lott under resturen, skrev Sigrid Engström. Från en resa till Mienchih tillsammans med familjen Stålhammar berättar Maria (sept. 1903) om några kinesiska flickor, som väckt hennes intresse och medlidande. Hon talar med sorg i sinnet om barnäktenskapen och berättar särskilt om en elvaårig flicka, som blivit förlovad som liten. Fästmannens föräldrar krävde nu av hennes föräldrar, att hon skulle givas åt deras son och stå brud vid nämnda ålder. Nu voro flickans föräldrar kristna men kunde till följd av lag och sed inte göra något för att hindra giftermålet. Denna lilla flicka är blott en av de många små i denna by, vilka synas ha en liknande väg framför sig, om ej Herren hjälper oss med medel, så att vi kunna ta hand om

deras uppfostran." För övrigt visar Maria ett brinnande intresse och nit för folkets frälsning. Det är om folkets andliga behov, de nyväcktas och troendes andliga liv, deras tro under förföljelse och svårigheter, deras iver att lära om Gud, det är om verksamheten genom församlingsmedlemmar och evangelister, om stormöten och dop, som hon berättar. "Det macedoniska ropet ljuder från många håll", skriver hon och tillägger: "Särskilt från Honanfu och dess omnejd ha vi fått upprepade inbjudningar".

Maria ger sig hän åt arbetet, ligger ute i byarna hela månader i sträck, och det blir långt mellan breven hem. I april 1904 skriver hon om ansträngande bybesök, som hon företagit ensam, om skiftande framgång. Hon hör rykten om inbrott och oro. Men Gud kommer henne nära och fyller henne med fröjd, giver henne levande ord och leder henne på ett påtagligt sätt. Om liknande erfarenheter skriver hon i juli året därpå och vädjar till missionens vänner i följande betydelsefulla ord: "Bedjen för oss härute om dessa två ting: *uthållighet* och *urskillning*, på det att vi må vara i stånd att verka *Guds verk*." Hennes hälsa hade en tid varit ganska vacklande, men hon var viss om att Gud skulle giva henne kraft nog att fullborda det arbete Han givit. "Allt är möjligt för den som tror". Hösten 1904 till våren 1905 var, som det synes, fröken Engström ute i byarna och Maria mes-tadels i staden. Hon hade under sommaren 1905 tillsammans med sin kamrat varit borta och haft en liten tids

vederkvickelse. Och medan kamraten reste i ett ärende till kusten, besökte hon "våra stationer i Tongchow, Hancheng, Ishih och Yuncheng. På den sistnämnda platsen fick jag vara med om de infödda missionsarbetarnas konferens, vilken mycket intresserade mig." Med tanke på fältet och arbetarna skriver hon: "Mellan Tongchow och Sinan är det, så vitt jag vet, ingen som helt ägnar sig åt att sprida ljuset till dessa trakter. Utstationer finnas två, en i Mienchih, tidvis besökt från Sinan (G. A. Stålhammar med familj var där t. v., C. J. B. anm.) och en i Tongkwan, som besöktes från Tongchow. Invånarna synas intresserade för den kristna läran och äro ovanligt vänliga". Här möter oss ett intresse för det större sammanhanget i missionsarbetet och en förmåga till utblick och översyn över en stor del av fältet, som är ovanlig i missionärsbrev. Det var förmodligen denna syn av fältet med dess brist på arbetare, vilken inspirerade henne till dikten "Har du mod att gå?" införd i H.S.Ö. 1906 och av vilken här återges ett par versar.

Har du sett de sträckta händer,
Hvilka sträckas ut mot dig?
Ser ej Gud de armas längtan,
Vill Han ej förbarma sig?

"Jo", du säger, "mig Han kallat,
Men jag har ej mod att gå.
Vägen är så trång och törnig,
Hinder ständigt komma på."

Visst är ofta trångt på vägen,
Hemska djup och mörka snår,
Men med Herren vid din sida
Du om seger sjunga får.

Mitt under all verksamhet bar denna hängivna missionär och begåvade kvinna med det fördelaktiga utseendet och det varma modershjärtat på ett hägrande hopp om ett eget hem. Över julen var hon ensam på stationen men hann ej känna någon saknad. Ovanligt mycket folk hade kommit på julaftonen och på julbönen hade Herrens Ande på ett märkbart sätt varit bland dem. "Alla som kunde stanna, ville vara kvar — och hellre än att gå hem sutto de uppe hela natten, då vi omöjligen kunde skaffa sovplats åt alla", skriver hon. En stackars kvinna hade tagit miste på tiden och kommit fjorton dagar för tidigt efter att ha gått nitton svenska mil för att få vara med om julfirandet. Hon kunde inte stanna längre än en vecka och måste således återvända en vecka före jul för att fira högtiden ensam. Hon var nämligen den enda troende i den trakten. Hon hade lärt sig 30 sånger och några bibelord utantill. Flera hade kommit till tro eller förnyats.

När hon sommaren 1906 skriver, är det huvudsakligen om kamratens (S. E.) arbete, om evangelisterna och om vårens stormöte. Glädje och tacksamhet bär hennes ord om "större tillslutning" än förut, om många som kommit från nya områden inom distriktet. Det oförtrut-

na arbetet i byarna bar tydlig frukt. Församlingen gjorde nu en "penninginsamling för arbetet, och flera av de troende förklarade sig villiga att personligen deltaga i ordnandet av gudstjänster i byarna". Familjen Stålhammar hade tidigare flyttat till Mienchih, och de två systrarna voro återigen ensamma om arbetet i Sinandistriktet. I augusti kan Maria meddela, att både hon och fröken Engström voro friska, att folket inbärgat en rik veteskörd, att missionsarbetet fortgått utan avbrott och att Herren på många sätt givit dem uppmuntran. De turades om att hålla söndagsgudstjänster på tre olika platser i distriktet. Fjärde söndagen i månaden kommo de troende in till staden, "och så ha vi firat Jesu dödsåminnelse gemensamt", säger hon. "Besöken på landet äro alltid ägnade att uppmuntra." Herren hade ingripit flera gånger och utfört undergärningar, och det evangeliska arbetet hade framgång. Just som hon vaknar en december morgon, kommer ordet "Fridens Gud skall snarligen förtrampa satan" till henne, och hon skriver hem: "Jag vet, att jag skall behöva Guds särskilda hjälp, och jag känner mig *mycket frimodig*, ty Gud är *Gud*, och *hans trofasthet* är sköld och skärm".

Evangelisten Chen, en ovanligt sympatisk och mycket verksam medarbetare, har stor framgång i sitt arbete. Hon ber om förbön för honom, att han inte må falla i girighetssynden. Hennes kärlek till kineserna lyser fram i orden: "Vår bibelkvinna är en verkligt kär syster i Herren, som vi alla akta för en av Herren särskilt be-

nådad kristen och som vi *alla* tacka Gud för". Sigröd Engström har nu en skola med tio gossar, och Maria tror, att två eller tre av dem verkligen äro frälsta.

Våren 1907 gör hon en återblick på de fyra år hon nu varit i Sinan. "De iakttagelser jag under denna tid gjort", säger hon, "äro alla ägnade att vända mitt hopp och min längtan till honom, som givit detta löfte: 'Jag vill vaka över mitt ord till att verkställa det' Jer. 1:12. — först när ens arbete så att säga gått igenom död, när allt hopp varit ute, har man fått skåda en ny uppenbarelse av Herrens härlighet. — Så finns här en del människor, som före förföljelsen år 1900 hörde evangelium men som först nu börjat visa verkligt intresse." Hon berättar om döpta, om dop och dopkandidater och om ständiga besök av män i manliga gästrummet. Lugn råder i trakten, och människorna äro förekommande och vänliga. En man uppträder dock och predikar fädernas religion och vänder sig mot utlänningarna. Hon beder om förbön, att de må få fortsätta sitt arbete ostört och talar med glädje om huru nitiska deras medhjälpare äro att hjälpa människor andligen. Följande år (1908) är ett svårt år för Maria. Redan i slutet av februari talar hon om huru hon förmärkt, att satan på alla möjliga sätt försökt få henne att tvivla på Guds makt. Ordet ur Hebr. 11: "Men han tänkte: Gud är mäktig" hade varit henne till stor hjälp, och hon hade fått se Herren steg för steg vinna seger. Hösten samma år drabbades Maria av en stor sorg, då hennes bäste vän, fru Thora Hatt-

na arbetet i byarna bar tydligen frukt. Församlingen gjorde nu en "penninginsamling för arbetet, och flera av de troende förklarade sig villiga att personligen deltaga i ordnandet av gudstjänster i byarna". Familjen Stålhammar hade tidigare flyttat till Mienchih, och de två systrarna voro återigen ensamma om arbetet i Sinandistriktet. I augusti kan Maria meddela, att både hon och fröken Engström voro friska, att folket inbärgat en rik veteskörd, att missionsarbetet fortgått utan avbrott och att Herren på många sätt givit dem uppmuntran. De turades om att hålla söndagsgudstjänster på tre olika platser i distriktet. Fjärde söndagen i månaden kommo de troende in till staden, "och så ha vi firat Jesu dödsåminnelse gemensamt", säger hon. "Besöken på landet äro alltid ägnade att uppmuntra." Herren hade ingripit flera gånger och utfört undergärningar, och det evangeliska arbetet hade framgång. Just som hon vaknar en december morgon, kommer ordet "Fridens Gud skall snarligen förtrampa satan" till henne, och hon skriver hem: "Jag vet, att jag skall behöva Guds särskilda hjälp, och jag känner mig *mycket frimodig*, ty Gud är *Gud*, och *hans trofasthet* är sköld och skärm".

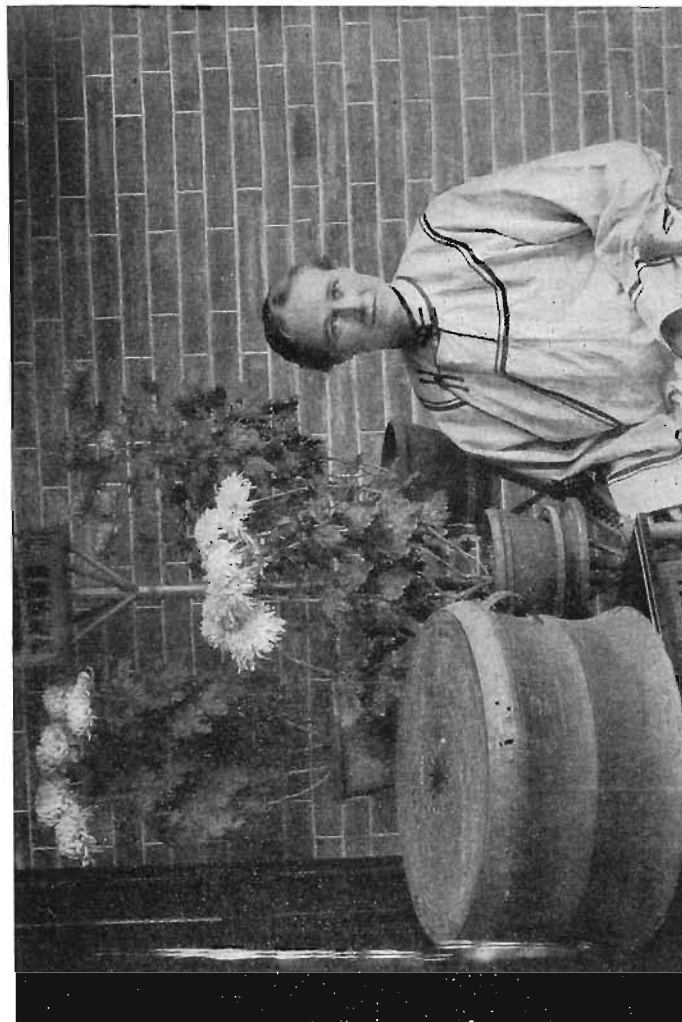
Evangelisten Chen, en ovanligt sympatisk och mycket verksam medarbetare, har stor framgång i sitt arbete. Hon ber om förbön för honom, att han inte må falla i girighetssynden. Hennes kärlek till kineserna lyser fram i orden: "Vår bibelkvinna är en verkligt kär syster i Herren, som vi alla akta för en av Herren särskilt be-

nådad kristen och som vi *alla* tacka Gud för". Sigröd Engström har nu en skola med tio gossar, och Maria tror, att två eller tre av dem verkligen äro frälsta.

Våren 1907 gör hon en återblick på de fyra år hon nu varit i Sinan. "De iakttagelser jag under denna tid gjort", säger hon, "äro alla ägnade att vända mitt hopp och min längtan till honom, som givit detta löfte: 'Jag vill vaka över mitt ord till att verkställa det' Jer. 1:12. — först när ens arbete så att säga gått igenom död, när allt hopp varit ute, har man fått skåda en ny uppenbarelse av Herrens härlighet. — Så finns här en del människor, som före förföljelsen år 1900 hörde evangelium men som först nu börjat visa verkligt intresse." Hon berättar om döpta, om dop och dopkandidater och om ständiga besök av män i manliga gästrummet. Lugn råder i trakten, och människorna äro förekommande och vänliga. En man uppträder dock och predikar fädernas religion och vänder sig mot utlänningarna. Hon beder om förbön, att de må få fortsätta sitt arbete ostört och talar med glädje om huru nitiska deras medhjälpare äro att hjälpa människor andligen. Följande år (1908) är ett svårt år för Maria. Redan i slutet av februari talar hon om huru hon förmärkt, att satan på alla möjliga sätt försökt få henne att tvivla på Guds makt. Ordet ur Hebr. 11: "Men han tänkte: Gud är mäktig" hade varit henne till stor hjälp, och hon hade fått se Herren steg för steg vinna seger. Hösten samma år drabbades Maria av en stor sorg, då hennes bästa vän, fru Thora Hatt-

rem-Wester rycktes bort av döden. Själsfränder i själv-uppoffrande kärlek och tjänst hade de år 1900 eller dessförinnan funnit varandra. Dåvarande fröken Thora Hattrem hade i början av 1901 erbjudit Maria hjälp till hemresa efter lidandena under boxarförföljelserna.

I sitt sjukvårdsarbete, som hon, i likhet med andra missionärer, tvingats till på grund av de många hjälpsökande sjuka och den kinesiska läkekonstens i mycket humbugartade karaktär, räknade Maria mycket med Guds hjälp. Hon fick också se läkedomsunder ske, både då hon under bön använde medicin och då hon endast vände sig till Gud i bön. Vi ha tidigare berättat, huru den mest fientligt stämda familjen i en by genom Guds ingripande i ett hopplöst sjukdomsfall blev välvilligt stämd och att ett par av familjemedlemmarna kommo till tro på Herren. I februari 1909 kom också en icke troende med sitt åtta månaders sjuka barn till missionsstationen i Sinan och ville, att de där skulle "bedja det friskt". Barnet, en son, blev också friskt. Senare berättar hon om en gosse, som sades redan vara död, men för vilken hans mor, en kristen, höll ut att bedja med följd, att den lille återvände till livet. Man kom sedan från hemmet och frambar ett tackoffer till Gud i församlingen. Dock fingo de också uppleva, att tältvaktens son på tre och ett halft år dog. Genom Marias försorg skaffades en liten kista, och barnet blev ömt begravt, något som kineserna ej anser ett litet barn vara värt, emedan det före tolv års ålder saknar själ. Denna be-

Maria Petterson i kinesisk dräkt

gravning väckte stor uppmärksamhet och fick bli till ett starkt vittnesbörd om kristendomens höga värdesättning av barnen och om den kristna tron. Maria berättar om en familj, där mannen slagit sin hustru så, att hon senare dött därav. För de moderlösa barnen känner hon mycket djupt och ömt.

Maria hade utpräglad kärlek till barnen allt ifrån sin tidiga ungdom. Denna kärlek och moderskänsla fick ofta anledning att göra sig gällande i ett hedniskt land som Kina, där varje hem önskade så många söner som möjligt, men där flickorna tidigare oftast inte voro välkomna utan många gånger kastades ut på gödselhögen eller i markerna utanför staden till mat åt hundar och vargar. De små barnen hade ju ingen själ. Barndödligheten var skrämmande stor. Okunnighet om barnsjukdomars orsaker och behandling och om hygien och barnvård överhuvudtaget — enligt våra begrepp — var vid sidan om folkets uppfattning om barnens ringa värde de förnämsta orsakerna till den stora barndödligheten.

Evangelisationsarbetet ägnade hon fortfarande stort intresse, även om sjukvårdsarbetet tog mycket av hennes tid i anspråk. Största delen av år 1910 var hon ensam på stationen och måste därför ägna en del av sitt intresse åt skolan.

Shao Hsiu-teh, som mer än sex år hade haft sitt hem på missionsstationen, utexaminerades år 1910 från missionsens lärar- och evangelistseminarium. Han blev henne

nu till stor och värdefull hjälp. Denne begåvade unge man skulle senare efter några års arbete i K.F.U.M. i Peking komma att bli Marias högra hand i barnhemsverksamheten och till slut dess kinesiske föreståndare. Om en annan värdefull hjälp, som Maria fick som svar på bön, berättar hon, att hon en dag gick och funderade på huru hon skulle bära sig åt för att få en ny kock. "Jag var mycket betryckt", skrev hon hem, "och suckade till Gud i mitt hjärta. Då mötte jag en ung man, som hälsade helt vänligt. Redan samma eftermiddag kom denne man och meddelade portvakten sin önskan att få plats som kock hos oss. Han blev antagen och har sedan dess (febr. 1911) i över tre år på ett tillfredsställande sätt skött sin plats. Vid vårt sista stormöte erhöll han dopet." På samma sätt kan hon också berätta om att deras "plikt-trogne portvakt och gästemottagare Chi kom som sänd direkt av Gud".

Det var det för Kina skickelsedigra revolutionsåret 1911, då "den lysande Mandchudynastin" störtades efter 367 år på draktronen. Under våren rådde svår hungersnöd i norra Kina. De heta sommarmånaderna skänkte Maria ingen avkoppling. Det var allt för många, som behövde hennes hjälp. "Arbetet — mest med sjuka — har upptagit tiden" skriver hon i slutet av augusti. Det kunde inte bli någon vila, när "ett 50-tal skall behandlas och förbindas på samma dag". Hon gör även sjukbesök i byarna. "Mellan två- och tretusen personer har under dessa sommarmånader en och en fått höra evangelium

och har även varit föremål för personligt deltagande och fått hjälp här inne på stationen," berättar hon. Dessutom hade bokförsäljare besökt järnvägsarbetarnas tältplatser och sålt bibeldelar och talat Guds ord till dem. Maria Hultkrantz skriver om en syförening, som de hade organiserat bland kvinnorna. Dessa arbetade med stor glädje och flit med att sy strumpor. Inkomsten skulle gå till missionsarbetet.

Revolutionens orosmoln hade emellertid även nått dem, och de hörde om oroligheter och mord på ämbetsmän. En dag i slutet av november inträffade familjen Blom m. fl. av våra missionärer i Sinan på flykt till kusten, enligt order från de utländska konsulerna. "Vi måste lämna allt, som det stod," skriver Maria från Chefoo den 1 dec. S.M.K.:s missionärer hade nämligen, i likhet med många andra, tagit sin tillflykt dit. Folket flydde med vad de kunde få med sig. Men alla så väl myndigheter som menige man, vore mycket vänliga mot våra Sinan-missionärer. Flyktingskaran som nu samlats i Sinanhsien bestod av tretton utlänningar (d. v. s. missionärer och deras barn) och lika många kineser — tjänare och vänner, som följde missionärerna för att vara dem behjälpliga. "Maria bar ut mat till dem i värdshuset och bjöd på kaffe", berättar en av hennes missionsvänner. Någon i sällskapet sade hoppfullt: "Nu är vi snart framme", syftande på att de inte hade långt kvar till Loyang (3½ mil) och att järnvägsresan därifrån ansågs både snabb och trygg. Maria sade då: "Ja, Gud har hjälpt

hittills men inte längre." Förmodligen hade hon någon aning eller förkänsla av det rövaröverfall, som sällskapet blev utsatt för på vägen till Loyang, och vilket hade så när kostat missionär och fru Blom livet. Denna telepatiska gåva synes ha utvecklat sig mer och mer under årens lopp, och Maria trodde på den. Detta föranledde talesättet bland missionärskamraterna: "Maria har ett sjätte sinne."

Under våra missionärers vistelse i Chefoo förestod Maria Petterson och Emma Andersson det gemensamma hushållet där, i The Marble Palace, det s. k. Marmorpalatset, där de bodde.

Efter återkomsten från den ofrivilliga "semestertiden" i Chefoo under revolutionens genombrott kastade Maria sig med glädje och förnyade krafter in i arbetet. Hon gör upprepade besök i byarna. Folket är vänligt stämt, men hon finner dem "mer än vanligt upptagna av det närvarande". Hon får veta, att de troende hade haft det ganska svårt under oroligheterna, som revolutionen förde med sig. En kontingent soldater på femhundra man, som var förlagt till Sinan, var i ständig fejd med rövarena, som höllo till i rövarbygderna där i V. Honan. Skolarbetet upptar också mycket av Marias tid nu. Men sjukvårdsarbetet kräver allt mera av hennes tid och krafter. Man kommer till henne med verkligt svåra fall. Ofta får hon se sjuka bli botade genom Herrens svar på bön. Då hon en gång kom hem från ett bybesök, mötte skolgossarna henne med sången: "Den store läkaren är

här". Detta beredde henne stor uppmuntran och glädje. "Den sången var riktigt ljuvlig musik för mig", skriver hon. På hennes 40-årsdag kom läraren Shao med en present till henne, som hon satte stort värde på. Det var en tavla med orden i 1 Kor. 13:13 konstnärligt målade av honom själv till bemarkelsedagen. En proklamation från den republikanska Sun Yatsen-regeringen mot opiebruket och handeln med opium ingiver henne hopp om att den för folket ytterst skadliga opiumlasten skall kunna avskaffas. För att lindra nöden bland de kristna köpte Maria bomull och delade ut till de fattiga församlingsmedlemmarna, för att de skulle spinna tråd och så förtjäna litet till sitt uppehälle. Gamle Ki Wen-hsioh, som vi känna från Folkes första år i Yuncheng, var "alldeles uthungrad, mager och blek". Folket måste sälja bohag, barn, männen sina hustrur, allt fick gå för att få bröd. Tjuveri, plundring och rån förekommo ständigt, då såsom under senare tider. Veteskörden i slutet av maj gav i de trakterna inte heller mer än till utsädet.

En mycket ovanlig tilldragelse fick Maria vara med om våren 1913. Hon berättar: "Tidigt i söndags morse sände mandarinen bud hit med sitt visitkort och ett telegram han fått från regeringen om att man tillsammans med oss skulle samlas till bön den 27 på morgonen. Läraren Shao hjälpte mig i hast att utskrivna böneämnen och den text jag hade berett mig på. Jag skulle leda mötet."

Tillströmningen av elever till skolan hade detta sista

läsår varit särskilt stor. "Vi ha haft 49 gossar i skolan men ha måst avvisa lika många", skriver Maria. Men redan i juni kunde hon glädja sig åt att om en månad få se ett nytt, rymligare hus på den plats där den gamla, lilla skolbyggnaden stått, som nu låg i ruiner. Missionär Richard Andersson var nu där med byggmästare, som skulle sätta i gång med byggnadsarbetet. Då hon såg tillbaka, kunde hon visserligen konstatera, att "arbetskrafter, medel, utrymme m. m. ögonskenligen saknats, "men", säger hon, "så ha vi åter och åter fått se, huru Herren fyllt behoven som så ofta annars." Det hade för henne varit en vinter full av arbete, "men i mitt tycke", säger hon, "en mycket dyrbar tid."

På juldagen detta för henne så händelserika och uppmuntrande år berättar hon i brev hem om glädjen bland skolgossarna under hösten över det nya skolhuset. Och hon själv gladd sig dessutom över att detta skolhus även berett mera utrymme för folk, som kommit för att fira jul på missionsstationen. Brevet andas tacksamhet mot Gud. "Betryggad" ljuder det i hjärtedjupet. Vår trofaste Vän, Immanuel, går med oss in i det nya året", skriver hon och fortsätter: "Det förmärkes en rörelse bland 'de döda benen'. Det är många sökare. Hon nämner en taoistpräst, en buddhistpräst m. fl. Innan hon på våren återvänder till hemlandet på semester, skriver hon om sin glädje över att en ny gård kunnat inköpas.

Vid missionens årsmöte i Stockholm talade Maria om oron och farorna i Kina men också om huru Herren

här". Detta beredde henne stor uppmuntran och glädje. "Den sången var riktigt ljuvlig musik för mig", skriver hon. På hennes 40-årsdag kom läraren Shao med en present till henne, som hon satte stort värde på. Det var en tavla med orden i 1 Kor. 13:13 konstnärligt målade av honom själv till bemarkelsedagen. En proklamation från den republikanska Sun Yatsen-regeringen mot opiebruket och handeln med opium ingiver henne hopp om att den för folket ytterst skadliga opiumlasten skall kunna avskaffas. För att lindra nöden bland de kristna köpte Maria bomull och delade ut till de fattiga församlingsmedlemmarna, för att de skulle spinna tråd och så förtjäna litet till sitt uppehälle. Gamle Ki Wen-hsioh, som vi känna från Folkes första år i Yuncheng, var "alldeles uthungrad, mager och blek". Folket måste sälja bohag, barn, männen sina hustrur, allt fick gå för att få bröd: Tjuveri, plundring och rån förekommo ständigt, då såsom under senare tider. Veteskörden i slutet av maj gav i de trakterna inte heller mer än till utsädet.

En mycket ovanlig tilldragelse fick Maria vara med om våren 1913. Hon berättar: "Tidigt i söndags morse sände mandarinen bud hit med sitt visitkort och ett telegram han fått från regeringen om att man tillsammans med oss skulle samlas till bön den 27 på morgonen. Läraren Shao hjälpte mig i hast att utskri va böneämnen och den text jag hade berett mig på. Jag skulle leda mötet."

Tillströmningen av elever till skolan hade detta sista

läsår varit särskilt stor. "Vi ha haft 49 gossar i skolan men ha måst avvisa lika många", skriver Maria. Men redan i juni kunde hon glädja sig åt att om en månad få se ett nytt, rymligare hus på den plats där den gamla, lilla skolbyggnaden stått, som nu låg i ruiner. Missionär Richard Andersson var nu där med byggmästare, som skulle sätta i gång med byggnadsarbetet. Då hon såg tillbaka, kunde hon visserligen konstatera, att "arbetskrafter, medel, utrymme m. m. ögonskenligen saknats, "men", säger hon, "så ha vi åter och åter fått se, huru Herren fyllt behoven som så ofta annars." Det hade för henne varit en vinter full av arbete, "men i mitt tycke", säger hon, "en mycket dyrbar tid."

På juldagen detta för henne så händelserika och uppmuntrande år berättar hon i brev hem om glädjen bland skolgossarna under hösten över det nya skolhuset. Och hon själv gladd sig dessutom över att detta skolhus även berett mera utrymme för folk, som kommit för att fira jul på missionsstationen. Brevet andas tacksamhet mot Gud. "Betryggad' ljuder det i hjärtedjupet. Vår trofaste Vän, Immanuel, går med oss in i det nya året", skriver hon och fortsätter: "Det förmärkes en rörelse bland 'de döda benen'. Det är många sökare. Hon nämner en taoistpräst, en buddhistpräst m. fl. Innan hon på våren återvänder till hemlandet på semester, skriver hon om sin glädje över att en ny gård kunnat inköpas.

Vid missionens årsmöte i Stockholm talade Maria om oron och farorna i Kina men också om huru Herren

här". Detta beredde henne stor uppmuntran och glädje. "Den sången var riktigt ljuvlig musik för mig", skriver hon. På hennes 40-årsdag kom läraren Shao med en present till henne, som hon satte stort värde på. Det var en tavla med orden i 1 Kor. 13:13 konstnärligt målade av honom själv till bemärkelsedagen. En proklamation från den republikanska Sun Yatsen-regeringen mot opiebruket och handeln med opium ingiver henne hopp om att den för folket ytterst skadliga opiumlasten skall kunna avskaffas. För att lindra nöden bland de kristna köpte Maria bomull och delade ut till de fattiga församlingsmedlemmarna, för att de skulle spinna tråd och så förtjäna litet till sitt uppehälle. Gamle Ki Wen-hsioh, som vi känna från Folkes första år i Yuncheng, var "alldeles uthungrad, mager och blek". Folket måste sälja bohag, barn, männen sina hustrur, allt fick gå för att få bröd. Tjuveri, plundring och rån förekommo ständigt, då såsom under senare tider. Veteskörden i slutet av maj gav i de trakterna inte heller mer än till utsädet.

En mycket ovanlig tilldragelse fick Maria vara med om våren 1913. Hon berättar: "Tidigt i söndags morse sände mandarinen bud hit med sitt visitkort och ett telegram han fått från regeringen om att man tillsammans med oss skulle samlas till bön den 27 på morgonen. Läraren Shao hjälpte mig i hast att utskrivna böneämnen och den text jag hade berett mig på. Jag skulle leda mötet."

Tillströmningen av elever till skolan hade detta sista

läsår varit särskilt stor. "Vi ha haft 49 gossar i skolan men ha måst avvisa lika många", skriver Maria. Men redan i juni kunde hon glädja sig åt att om en månad få se ett nytt, rymligare hus på den plats där den gamla, lilla skolbyggnaden stått, som nu låg i ruiner. Missionär Richard Andersson var nu där med byggmästare, som skulle sätta i gång med byggnadsarbetet. Då hon såg tillbaka, kunde hon visserligen konstatera, att "arbetskrafter, medel, utrymme m. m. ögonskenligen saknats, "men", säger hon, "så ha vi åter och åter fått se, huru Herren fyllt behoven som så ofta annars." Det hade för henne varit en vinter full av arbete, "men i mitt tycke", säger hon, "en mycket dyrbar tid."

På juldagen detta för henne så händelserika och uppmuntrande år berättar hon i brev hem om glädjen bland skolgossarna under hösten över det nya skolhuset. Och hon själv gladd sig dessutom över att detta skolhus även berett mera utrymme för folk, som kommit för att fira jul på missionsstationen. Brevet andas tacksamhet mot Gud. "Betryggad ljuder det i hjärtedjupet. Vår trofaste Vän, Immanuel, går med oss in i det nya året", skriver hon och fortsätter: "Det förmärkes en rörelse bland 'de döda benen'. Det är många sökare. Hon nämner en taoistpräst, en buddhistpräst m. fl. Innan hon på våren återvänder till hemlandet på semester, skriver hon om sin glädje över att en ny gård kunnat inköpas.

Vid missionens årsmöte i Stockholm talade Maria om oron och farorna i Kina men också om huru Herren

hade uppehållit och hjälpt. Denna semester i hemlandet blev utan tvivel den betydelsefullaste för Marias speciella livsuppgift i Kina, såsom den kanske var den lyckligaste för henne själv och hennes många vänner. En kvinna hade givit henne en krona "till ett fattigt kinesbarn". Denna krona blev för henne ett löfte, som hon höll fast vid och vårdade, ett löfte om att hon skulle få se sin dröm uppfylld, nämligen att skapa ett hem för utkastade, övergivna och föräldralösa kinesbarn. En vänlig kusin, som tyckte att Maria borde ha blivit delaktig i faderns, Marias farbroders, arv, skänkte henne 1.000 kr. Senare fick Maria en gåva ur ingenjör och fru Lindmarks stiftelse "Sanfrids minne", stiftad till hägkomst av en avliden son.

Återfärden till Kina anträdde den 27 sept. 1915 i sällskap med familjen Blom och fröknarna Ester Jonsson och Estrid Sjöström samt andra missionärer och företogs per järnväg över Haparanda och genom Finland, Ryssland och Sibirien. Maria m. fl. skilde sig från sällskapet i Changchun och for över Tientsin direkt till Sinan. I början av januari skriver hon, att de i skolan hade haft en god lästermin. Hon själv hade ägnat sig mest åt att hjälpa sjuka och att göra bybesök. Hon fortsatte med sitt sjukvårdsarbete under den kommande våren, då hon under glädje kunde berätta om sjuka, som genom Guds hjälp blivit friska. Det beredde henne också mycken glädje, att rikliga gåvor inkommit till Barnhemmet. Detta hade emellertid inte omedelbart efter återkomsten till

Sinan kunnat byggas, om ock Maria hade börjat ta in skyddslingar under sin vård i sitt rum. Det var allvarliga orostider. Visserligen hade ledaren för "boxarna", vilka då och då efter 1900 dykt upp igen, nu blivit avrättad. Men rövare härjade och terroriserade befolkningen, så att många människor blevo vansinniga. Man kom till Maria med sådana och bådö henne hjälpa. En man, som blivit vansinnig i fängelset, blev genom Guds svar på bön frisk och tjänade sedan på missionsstationen. För gossarna i skolan, en ingalunda homogen skara vare sig i fråga om ålder eller andra hänseenden, känner Maria djupt. "Vi ha mycken skolungdom. O, att vi kunde ta vara på dem på ett rätt sätt. Bedjen för oss om insikt och vishet". I detta arbete gjorde annars förmodligen Maria Hultkrantz den största insatsen.

Under våren hade de låtit bygga en mur omkring missionsstationsområdet österut och köpt tre mindre gårdar. I juni kunde hon rapportera: "Vi ha nu fått ett litet barnhem, uppbyggt till skydd för våra små. — Ännu har jag lilla Lotusbladet och två andra flickor i mitt rum natt och dag. — Jag hoppas kunna stanna här i sommar, reparera litet och bygga upp hus för församlingsmedlemmarna att bo i, då de komma." Och en månad senare: "Jag är så glad, att vi fått det lilla barnhemmet i ordning. I sanning: 'För Gud är ingenting omöjligt.' — "barnhemmet heter 'Sanfrids minne', på kinesiska 'Sann frids föräldralösas hem'. Dessa tecken äro inristade i väggen på husets framsida, och på dess baksida står:

”Vad I haven gjort en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig’.”

Det första barnet, som Maria upptog, fick heta Frost. Hon hade kastats ut fem gånger av föräldrarna och olika personer, som tagit sig an henne. Till slut hade hon fått ligga ute i vinter och frost, tills hon var medvetlös. Då blev hon påträffad och buren till Maria. Hennes fötter voro då förstörda av frost, därav namnet. Det första lilla Frost sade, när hon vaknade till medvetande, var: ”Det är ingen, som älskar mig.” Frost växte upp till en älsklig flicka, som blev till glädje för många. Sedan Frost blivit upptagen, kommo de kristna med barn, som de plockat upp från skräphögar och utmarker. När barnhemmet blev färdigt och Marias barmhärtighet mot de små blev känd, kommo allt flera med utlagda barn eller i hemmen icke önskade små. Många gånger, när portvakten öppnade porten på morgonen låg där ett litet skrikande eller kvidande barn. Under tider av hungersnöd var antalet utkastade och övergivna barn särskilt stort. Vintern 1920—1921 hade man t. ex. i Loyang räknat över sjuttio spädbarn utanför stadsmuren, vilka sannolikt hade kastats ned från muren. Under denna tid kommo många av hunger märkta barn till barnhemmets port och bådo om räddning undan svältdöden. Maria tog sig an så många som möjligt i barnhemmet och på missionsstationen f. ö. Och från ett vällingkök utportionerades dagligen hirsgröt till stora och små av de mest nödlidande bland folket. Medlen till nödhjälpen både i

Sinan och på andra platser i norra Kina under den vidsträckta hungersnöden nämnda år, kom, såsom vid andra liknande tillfällen, huvudsakligen från U.S.A.

År 1921 erhöll Maria en större donation, som gjorde det möjligt för henne att bygga ett nytt barnhem, åtskilligt större än det gamla. Arkitekt för detta byggnadsföretag var missionär Ossian Beinhoff. Det invigdes på hösten 1922 under stora högtidligheter, vari stadens myndigheter deltog. Mycket folk från Sinan och angränsande städer var närvarande. Staden skänkte då en stor tavla i guldrum och med inskription i guld på svartlackerad botten. Inskriptionen prisade Marias och missionens barmhärtighets- och kulturgärning bland barnen till folkets fromma. Tavlan bars i procession av tjänstemän och lakejer med musik i spetsen. Den fick sin plats över stora porten till barnhemmet. Detta hus står ännu kvar, ehuru det varit utsatt för både japansk och kinesisk-kommunistisk ”belägring”. Kommunisterna äro sannolikt kvar där ännu (1952). Det avsevärt större utrymme, som den nya byggnaden beredde åt barnhemmet, utnyttjades snart för att bereda ett hem åt en del av de många föräldralösa och övergivna barn, som efter den stora hungersnöden alltjämt irrade omkring. Maria kunde inte göra våld på sin kärlek till barnen och sin moderliga ömhet för de lidande små. Det blev trångt med utrymmet och ekonomin många gånger. Men hon klagade inte.

Redan i det gamla barnhemmet hade Maria börjat

med yrkesutbildning i skomakeri. Efter inflyttning i det nya hemmet med dess större utrymmen utökades denna utbildning till att omfatta snickeri och vävning (tyg, band, frottéhanddukar m. m.).

Sedan Maria hade fått sitt barnhem i ordning och små skyddslingar att ägna sig åt, blev detta arbete hennes stora intresse. Hon unnade sig ingen vila ens under den hetaste tiden på somrarna. En gång under Erik Folkes vistelse i Kina (1918—20) skrev han från "sommarberget" Kikungshan, att han ville träffa henne i en viktig angelägenhet — den viktigaste angelägenheten var helt visst att bereda Maria litet vila och klimatbyte. Maria kunde inte vägra att efterkomma den aktade och älskade missionsföreståndarens begäran. Men det blev bara två veckors påtvingad semester, då tårarna voro hennes "dagliga spis". Hon "kunde inte lämna barnen".

Endast tre gånger på sina 55 år som missionär reste Maria hem på semester, den första någon tid efter boxaroroligheterna, den tredje vintern 1925—26. Vid denna den sista semestern fann hon ingen ro i hemlandet utan bar på en tärande längtan tillbaka till Kina och sina många skyddslingar i Sinan. Hon gjorde återresan över U.S.A., där hon stannade en kort tid hos brodern Charles och systemen Carolina samt en brorson, som är läkare. Systemen berättar, att då Maria fick se hennes första lilla hem, utbrast hon: "En sådan liten hydda skall jag ha att vila i, när jag blir trött av barnen. Hon fick det också, på sin 60-årsdag."

Under sin amerikavistelse besökte Maria ett känt barnhem med tillhörande industriskola nära broderns hem i Aurora, Ill. "Hon var ivrig att lära allt, som kunde hjälpa henne att förbättra sitt eget arbete bland Kinas barn. — Vår brorson, doktor Holmblad, gav henne utan tvivel råd och någon medicinsk utrustning, så att hon skulle kunna ge barnen vård och hjälp vid mindre sjukdomsfall", skriver systemen.

Det blev orostider snart efter Marias ankomst till Kina hösten 1926, då Chiang Kaishek, en av Sun Yatsens trognaste anhängare, drog norrut från södra Kina i spetsen för en revolutionsarmé. Våren 1927 nådde han Peking och gjorde det under många år söndersplittrade landet till en nation, om ock några militärguvernörer ännu några år förgäves sökte behålla sin oavhängighet. Maria stod hela tiden kvar på sin post i Sinan. Svårare skulle det bli, då japanerna ockuperade västra Honan på försommaren 1944. Hon fick då utstå misshandel och trängdes tillsammans med tjugo barn, de flesta vanföra och sinnesslöa, in i två rum. Så småningom blevo emellertid japanerna humana mot henne och gävo henne t. o. m. något understöd. Ännu mera trängda och trakasserade blevo Maria och barnen av kommunisterna. De angrepo staden första gången redan i augusti 1945 ehuru utan framgång. Efter att senare ha intagit staden fyra gånger men lika många gånger blivit bortdrivna av regeringstrupperna lyckades det dem femte gången, våren 1948, att definitivt bita sig fast där. De inkvarterade då

en avdelning soldater i barnhemmet och inrättade på hösten ett militärsjukhus, kallat Sanitetssjukhuset. Maria trängdes återigen undan och fick endast två rum för sig och sina mer än tjugo skyddslingar. På vinden över hennes rum, där inget golv fanns utan endast några lösa plankor, placerade man fem sinnessjuka och krymplingar, som där fingo husera fritt.

Alla flickor, som voro kvar i barnhemmet, måste Maria ha i sitt rum på nätterna. När sjukhuset i november 1950 flyttades till annan plats, förlades en mellanskola och seminarium till barnhemmet. Dessutom gjordes detta och missionsstationen till lokaler för större representativa sammankomster, då ända upp till 400 personer kunde vara sammanträngda på vardera platsen, dubbelt så många som under normala tider kunde anses möjligt vid församlingens eller presbyteriets stora möten.

Missionär Arvid Hjærtberg, som bodde i den 3½ mil därifrån belägna staden Loyang, hade under dessa år kunnat besöka Maria och förmedla hennes underhåll och speciella gåvor från hemlandet. Men i och med 1950 visade sig kommunistmyndigheterna allt mera ovilliga att lämna honom tillstånd att resa till Sinan. Våren 1950 rådde allmän hungersnöd och Maria och hennes skyddslingar ledo verklig nöd. "Min mage har svällt naturligt på grund av den olämpliga födan, vi tvingas leva av: bladen av pil och poppel, som äro hårdsmälta för människor", skrev hon. — "De nya (herrarna) uppföda på vårt område ett stort antal svin, som förstöra dörrar

och stängsel, så jag måste kanske avstå från att behålla getterna längre" (och få mjölk). Maria ville dock ej tänka på hemresa utan skrev, att när den nya skörden kom i marknaden, blev läget något bättre. Men till slut blev det omöjligt att få pengar från Shanghai. Då därtill kom, att missionärerna blevo så kringgärdade, att de ingenting kunde uträtta, blev Maria villig att taga hemresa under övervägande. Våren 1951 inlämnade hon och missionär Hjærtberg ansökan om utresetillstånd, vilket snart nog beviljades. Efter en mycket ansträngande resa till Hongkong fortsatte de båda per flyg till hemlandet, dit de anlände den 30 juli. Maria var då mycket klen och medtagen. Under tre månader på missionshemmet i Duvbo fick hon ehuru sängliggande glädja alla med sin ljusa sinnesstämning, sin glädje i Gud och sin tacksamhet mot Honom och alla, som kommo i hennes närhet. I allhelgonatid förlänade Herren sin tjänarinna en rik ingång i sitt eviga rike.

Sedan ovanstående framställning om Maria Petterson skrevs, har som svar på några frågor, ett uttalande om henne ankommit från missionens föreståndare under många år på fältet ~~såväl~~ och ~~som~~ stationsföreståndare i Sinan såväl som i Loyang, Johannes Aspberg. Detta återgives här som en avslutning på min framställning.

"Jag tror inte, att Maria till att börja med hade några klara principer för sitt arbete utom *barmhärtigheten*. Den har helt säkert betytt mycket från allra första början, och den var en princip, som höll.

Det var en viss storvulenhet över hennes planer och tänkande, vilket visade sig i de mått och steg hon måste ta under de många kriserna, förorsakade både av de ständiga inbördeskrigen och de ofta förekommande hungersnödsperioderna.

Jordbruket (Maria hade inköpt en liten kulle med några tunnland jord utanför staden. — C. J. B. anm.) och industrin hjälpte en del. Men hennes deltagande med de stora hungrande skarorna gjorde, att barnhemmets folk ofta fick magrare kost, därför att så många andra skulle hjälpas. Själv gick hon nog för långt i att försaka och att neka sig det nödvändigaste många gånger.

I församlingsarbetet gjorde Maria en mycket god insats, i synnerhet innan hon på senare år blev oförmögen att gå längre sträckor.

Den respekt hög och låg hade för henne visar, att man högaktrade hennes insats. — Maria var den fasta punkten i tillvaron för tusentals kineser, både unga och gamla. Och de hemska öden, som övergått folket i Sinan, sedan de röda kom, gör nog, att Maria i kinesernas ögon nu framstår som en uppenbarelse från en annan värld, en värld av ljus och godhet och barmhärtighet. Helt säkert välsignar tusenden hennes minne i dag.”

C. J. Bergqvist

”Se Herrens tjänarinna”

En missionär var en sällsynt upplevelse att få träffa nere i Västergötland i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet. Förutom vår egen bror Carl hade vi syskon väl bara lärt känna en till, nämligen *Axel Habne*. Det förfärliga, som hände under Boxarupproret i Kina grep på ett särskilt sätt alla dessa hem, som hade någon av sina kära därute. Dessa veckor av intensiv spänning och oro kan aldrig förgätas.

S.M.K.:s missionärer fick alla överleva förföljelsen. Men vi hade något fått del av vad Maria Petterson hade gått igenom, och det var sådant som grep unga sinnen. Inte så att fantasien kom i rörelse — men att en ung människa verkligen skulle få vara med om att nära nog lägga sitt huvud på stupstocken och ändå få slippa undan, det var något oerhört. Vi beundrade och vi förundrades. Nu var hon att vänta hem till Sverige, såg vi i Sinims Land. Och en dag kom hon.

Kinesdräkten hade vi sett på fotografier. Kunde någon tycka att de var vackra? Nej inte vi åtminstone. Men vad fick vi se då vi mötte Maria Petterson? Jo, en liten förtjusande människa, klädd i en kinesdräkt. — Vårt omdöme om kinesdräkter blev totalt förändrat den dagen.

Möteslokalen, där vi råkades, var liten. Det var ett rum i ett lågt litet hus. Talarstolen var en stol, och på

den stod Maria. Runt om fullpackat med åhörare. Nog var det gott att inget anslag fanns angående huru många som fick komma in. Fick vi höra mycket om allt det spännande, hon gått igenom? Nej, visst inte. Hon hade annat att tala om, nämligen Guds gränslösa kärlek och vad hon sett av Hans gärningar ute bland Kinas folk.

Maria var en Herrens tjänarinna villig att själv träda tillbaka, rädd att på något sätt skymma undan sin Herre och Frälsare. Försakelsens väg i Jesu efterföljd hade hon gått. Jag fick så småningom höra om denna del av hennes liv. En del berättade hon och sedan har jag läst hennes ansökan om att få gå ut som missionär i vår Missions tjänst.

Vid två års ålder blev Maria upptagen som eget barn av en farbror och faster, som voro barnlösa. I Marias hem fanns sju barn och hennes föräldrar kände det som en hjälp att få anförtro den lilla flickan åt dessa släktingar.

Ett gott hem var det. Allt ville de göra för sin lilla flicka. En sak kunde de ändå ej hjälpa henne med. Ända sedan hon var sju år, då hennes egen far dog, var hon sökt av Gud. Hon längtade ofta så innerligt att få lära känna Honom och bli Hans barn. När ingen hjälp gavs i hemmet, sökte hon tysta ned Andens manande röst. Det lyckades aldrig helt och fullt. Längtan att få möta sin Frälsare *bodde inom henne*. Då hon var 19 år, drömde hon en natt, att Herren Jesus mötte henne. Han bjöd att hon skulle komma till Honom och vid Hans fötter

fick hon sin synd förlåten. Det var en dröm, som påföljande dag blev en verklighet. Nu blev allt förvandlat för Maria.

Med frälsningens fröjd och en ny kraft i sitt liv kunde hon möta, vad hon väl inte anat — detta att fosterföräldrarna tog emot henne med "bitterhet och misshag", som hon själv sagt. Efter tre månaders kamp och nöd för den unga flickan, fick hon en afton veta att antingen skulle hon lämna hemmet eller bli sig lik som förut.

Nu fick Maria pröva Guds löften. Hon slog upp sin bibel och läste Ps. 32:8: "Jag vill undervisa dig och lära dig vägen, den du vandra skall; jag vill råda dig och vaka över dig." Hon berättar, att Jesu frid genomströmmade hennes hjärta och Hans kärlek uppvägde allt vad hon nu i lekamligt hänseende måste lämna. Gud vakade över sitt kära barn. Hon lämnade hemmet. Vart hon skulle gå visste hon ej och vilken väg hon skulle välja, förstod hon lika litet. Men Gud valde vägen. Då hon följde en gångstig över en äng, stötte hennes fot mot något. Detta tog hon ej upp utan stötte undan det. Men det lilla paketet rullade tillbaka framför hennes fötter. Nu tog hon upp det. Inslaget i ett tidningspapper låg där fem kronor. Fadersomsorgen blev levande för Maria och hon fick större frimodighet att helt kasta alla sina bekymmer på Herren.

Underbart blev det som Gud ställde i hennes väg. Då nu respengar hade givits henne, gick hon till järnvägs-

stationen och köpte biljett till den nästa stationen. Då hon där stod på perrongen, visste hon ej alls, vart hon skulle gå. I väntan, kanske också gråtande, satte hon sig på en soffa. Hon kom att tänka på att här i denna församling skulle en hennes morbror bo. Men hur skulle hon, den utstötta, kunna gå dit. Efter en liten stund står en man framför henne — och det var denne släkting. Nu måste Maria tala om, huru allt var. I morbroderns hem fick hon nu stanna tills vidare. De voro mycket kärleksfulla mot henne. Efter en tid hjälpte de henne att komma till Kristinehamns Praktiska Skola. Deras tanke var, att hon i sällskap med en skara glada ungdomar där skulle komma på andra tankar och så få vända åter till sitt hem.

Där mötte henne missionskallelsen. Rektorn rådde henne att söka inträde på "Elsa Borgs Bibelkvinnohem". Hon sökte och vann inträde där, efter vad jag förstått, hösten 1894. I mars 1895 sände Maria Petterson in sin ansökan till S.M.K. att få gå ut som missionär till Kina, och 1896 fick hon resa ut till sin kallelse land.

Efter fyra år i Kina måste Maria, som så många andra missionärer resa hem år 1900. Många gånger hörde jag henne oroas vid tanken på att Kommittén möjligen skulle anse henne vara för klen att återvända till missionsfältet. Därför var det en jublande missionär, som med nya krafter reste åter till Kina 1902. Maria var aldrig mångordig. Brevet hem voro korta, det blev små, snabba inblickar i arbetet, som gavs. Men genom dessa brev

fick hon många förebedjande vänner här hemma. Den andra perioden i Kina blev lång. År 1914 kom Maria hem för att vila. Då träffades vi i Stockholm, lyckliga över att båda vara i Missionens tjänst.

Nu fick jag del av Marias hjärtenöd för alla de små flickorna i Kina, som lades ut för att dö. Hennes ångest liksom exploderade en dag, då hon satt på vår expedition. Plötsligt ropade hon: "O, om jag hade pengar, då skulle jag resa ut till Kina och bygga ett barnhem!"

Pengar, ja! Vi förenade oss i bön om Guds hjälp. Bönhörelsen kom. Ingen av oss hade en tanke på att den skulle förorsaka en annan människa en stor sorg. Men Guds tankar och vägar...

Maria hade en kusin, som fullgjorde sin värnplikt. Han sjuknade svårt. Då han förstod, att döden närmade sig, sade han till sin mor: "När jag är död, mor, så giv min kusin Maria min sparbanksbok."

Och Maria fick gåvan. Det var grundplåten till det Barnhem, som under mer än 30 år fått vara ett hem för omkring 3.000 barn. Där har varit glädje, kamp och nöd, men Guds välsignelse har vilat över hemmet. Själv försakade Maria allt för att barnen skulle få mat och kläder. Sjuk, nära döden, var hon många gånger, men kärleken till barnen och en okuvlig energi gjorde sitt till att hon kunde hålla ut i gärningen så länge.

Att få möta Maria här i Sverige den 30 juli 1951 var som ett stort underverk. Nästa gång vi möts blir hemma hos Gud.

Jesu ord i Luk. 9:23 blir på nytt levande vid tanken på Maria Pettersons liv och gärning. "Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig var dag; så följ han mig."

Nu är hennes kors utbytt mot kronan.

Lisa Blom

Ett besök i Maria Pettersons barnhem

Under min resa i Kina vintern 1936—1937 hade jag förmånen få besöka det barnhem i Sinanhsien, som Maria Pettersson grundat och med stor kärlek förestod ända tills hon förra året måste resa från sitt kära Sinanhsien.

Vid min ankomst möttes jag vid tåget av Maria Pettersson och några kinesiska kristna. Av dem ledsagades jag till Barnhemmet, där just då 145 munnar skulle mättas. Barnhemmet låg inne i staden, under det att järnvägsstationen var utanför stadsmuren. På vägen till Barnhemmet gingo vi alltså utmed den höga stadsmur, på vilken Maria Pettersson ibland, för att finna lisa i sin ensamhet, brukade gå upp för att kunna se på tåget, förbindelsen med yttervärlden och hemlandet. Och genom den muren var det som vi passerade, då vi gingo in genom en av stadsportarna.

På avstånd såg Hemmet ståtligt ut. Detta framgår

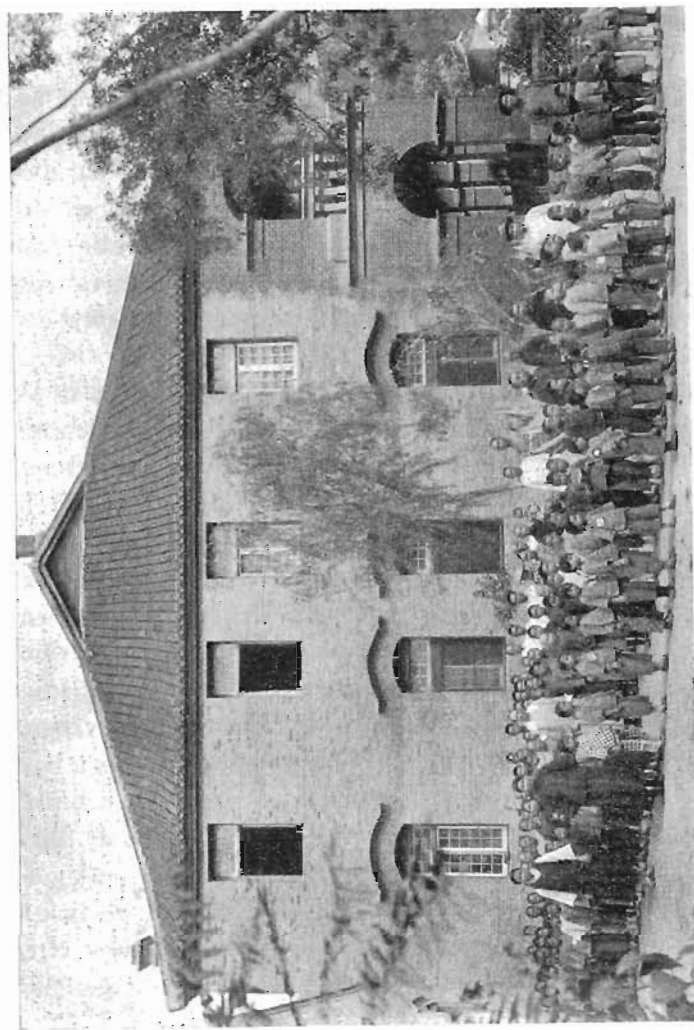
också av fotografier, som visa bilden av ett ganska stort hus, uppfört i västerländsk byggnadsstil. Men då man kom in, fann man allting så enkelt som man möjligtvis kunde tänka sig att det kunde vara, t. o. m. om man tänkte på att man befann sig i Kina. Hemma i Sverige hade det varit fullkomligt otänkbart att ha det så enkelt. På Barnhemmet gällde det att få "den dagliga gröten" att räcka för så många som möjligt. "Det dagliga brödet" talade man ej om där, ty bröd blev för dyrbart att använda och ersattes så mycket som möjligt med gröt.

Då man gick in, kom man först in i matsalen. Den var stor och rymlig, men ack så enkel! Där fanns naturligtvis inte trägolv, och bord och bänkar voro av allra enklaste slag. Från matsalen ledde två trappor upp till övre våningen, och däruppe fanns trägolv. Där hade vår kära Birgitta Maria Petronella Pettersson sitt rum, ett litet rum utan egen ingång. För att komma dit måste man antingen gå genom en skolsal eller genom ett lärarorum. Man skulle kanske kunna tro att rummet härigenom blev mera avskilt och fick prägel av privat område, men så var ej fallet. Även till det rummet kommo utan vidare barn och äldre titt och tätt. Somliga voro kläna och fingo därinne litet varm mjölk eller något annat stärkande. En liten flicka kom in och stod där tyst och stilla tills hon fick en kaka. Då sprang hon glad och lycklig därifrån. Andra kommo för att hämta något ur alla de olika förråd, som förvarades i rummet, i skåp och på skåp, på bord och under bord. Inte var det myc-

ken tid för stillhet eller vila i Marias enda rum på Barnhemmet!

Det låg nära till hands att av Barnhemmets inre få ett intryck av stor torftighet, men där utfördes ett storlaget kärleksverk. Så många som möjligt skulle mättas så billigt som möjligt. Tillgångarna voro mycket begränsade och behoven oerhörda. En av barnhemspojkarna satt visserligen troget i porten för att försöka förhindra att hjälplösa barn helt enkelt lades där för att de skulle bli omhändertagna. Man behövde ju pröva varje fall och kunde icke utan vidare taga emot hur många som helst. Men för att kunna rädda och hjälpa så många som möjligt måste all sparsamhet iakttagas. Endast på så sätt kunde förråden räcka så långt som möjligt.

"Den dagliga gröten" bekom emellertid tydligen barnen väl. De voro feta och rödblommiga samt sågo friska ut. Tydligt trivdes de på Barnhemmet. En flicka kände sig överlycklig, då hon genom en olyckshändelse blivit skadad så att hon ej kunde gifta sig så tidigt som annars var planerat. Visst gjorde det ont i det skadade benet, men hon var ändå tacksam och glad, emedan hon av denna anledning fick stanna kvar på Hemmet litet längre. Och en pojke, som blivit adopterad av en familj med ett gott hem i en grannstad, längtade så efter att få komma tillbaka till Barnhemmet, att man kände sig tvungen att låta honom få komma tillbaka dit åtminstone för en tid. Maria Petterson hade genom sitt kärleksverk vunnit barnens kärlek. Och hon möttes av förtroende och

Barnhemmet i Sinan

aktning från de utomståendes sida, ej minst från myndigheternas. Detta förtroende och denna aktning kom även dem till del, som hade förmånen få gästa hos henne. Poliserna hälsade artigt och vänligt på mig vid mitt besök där. Av dem och andra bemöttes jag med aktning, eftersom jag var Marias gäst. — Ja, en stor svart hund kom och strök sig så vänligt mot mig, fastän jag var främling. Det sades, att den hunden var arg-sint och bet soldaterna, om han kom åt att göra det. Men han gjorde aldrig en utlänning något illa. Några grymma soldater hade stuckit ut hans ena öga, så att han blivit enögd. Soldater räknade han sedan dess såsom fiender, men hos utlänningarna hade han mött kärlek och omvårdnad. Han hade lärt känna dem såsom sina vänner, och han behandlade dem så.

En söndag fick jag tillbringa i Sinanhsien, och då var jag naturligtvis med på gudstjänsten i kapellet. Den enda prydnaden på väggarna i denna enkla helgedom var den apostoliska trosbekännelsen, som skrivits med stora vackra kinesiska skrivtecken i solfjädersform på väggen vid predikstolen. Det vackraste i kapellet var nog barnen från Barnhemmet. Deras kinder voro runda och röd-blommiga, ej minst då de för full hals sjöngo de olika sångerna och psalmerna. Det såg ut som om de kunde de flesta sångerna utantill. Visserligen hade de boken framför sig, men jag kunde ej se att de behövde se efter vad som stod där. Och o, vad de sjöngo! Så sjunger man blott i lyckliga barnår. Strålände glada och lyckliga

sutto de där och gav luft åt sin glädje. Rösterna voro väl otränade, men med livligt intresse togo de del i gudstjänsten, både då det gällde sång och läsning av bibelspråk vid söndagsskolan. Jag kunde knappast låta bli att le, då en av pojarna andäktigt reste sig och läste Joh. 3:1. "Bland fariseerna var en man som hette Nikodemus, en av judarnas rådsherrar." Så läste han, då han skulle läsa sitt bibelspråk, och jag undrade om han funnit något av uppbyggelse i den versen. Men kanske var det, även om det var omedvetet, något av uppbyggelse i att få höra talas om landet i Judeen och i att få läsa berättelsen om Nikodemus. Det blev i varje fall så, om Nikodemus fick bli ett föredöme, som efterföljdes; om pojken likt Nikodemus gick till Herren Jesus för att få svar på sina frågor och lösning på sina problem. Den utvägen behöva vi alla få lära känna, och det fick man lära sig på Barnhemmet i Sinanhsien. Detta ger åt Maria Pettersons gärning där förblivande värde. — —

Martin Lindén

Hågkomster av missionär Maria Petterson i Sinanhsien

Under mina många år i Kina hade jag rätt livlig kontakt med de svenska missionärerna. Jag bodde i Ta Tsao

Chang, i en gård som jag övertagit efter hertig Larson. Där fanns ett litet hus som gick under namnet "Missionshotellet", där jag hade glädjen att se flera av de svenska missionärerna som mina gäster. Dit kom sålunda Öberg i Saratsi, som berättade om sitt barnhem, där han vävde mattor för att få medel att rädda livet på småflickor som blivit utsatta av föräldrarna. En ofta återkommande och mycket kär gäst var också Joel Eriksson från Hallong Osso i Mongoliet, som med utomordentlig framgång praktiserade som läkare långt innan en yrkesmässigt skolad läkare kom till Mongolmissionen.

Däremot fick jag aldrig besök av Maria Petterson i Sinanhsien, men själv gästade jag henne flera gånger under mitt sökande efter "drakben" och fornfynd.

Det som mest imponerade på mig under umgänget med denna kraftfulla tjänare i missionens tjänst var hennes glada och frimodiga sätt att ej skräda på orden.

Jag kom en gång till hennes station en torr sommar, då hungersnöd rasade ute i byarna. Hon och hennes arbetskamrat Maria Hultkrantz hade upprättat ett soppkök, där de bespisade barn, som de tagit in från byarna. De visade med en viss stolthet på det goda resultatet av detta arbete allt från de små halvdöda liven, som just kommit in, ömkliga skelett med ballongformigt uppsvällda hungermagar, till de åter klarögdade och pigga ungarna, som under några veckor tagit upp sig på den enkla kosten.

Barnen voro snoriga och smutsiga. I min enfald an-

märkte jag, att det skulle vara skönt för dem med en grundlig tvagning med tvål och varmt vatten.

"Vad skulle det tjäna till", svarade Maria Petterson, "med de pengar som tvålen skulle kosta, kan jag rädda livet på några ungar till. De må bra, smutsiga som de gå i lumpen, som de hade med från hemmet. Varken de eller föräldrarna ha någon föreställning om vad renlighet vill säga".

Jag skulle kunna berätta mycket mer om denna modiga och för allt lidande ömmande kvinna. Men det skulle ta för mycket på det utrymme som jag kan göra anspråk på.

Det var under den goda tiden som jag såg henne, då hon ännu stod i sin fulla kraft, öm om sina små skyddslingar och aldrig rädd varken för soldater eller rövare.

Under den allra sista tiden i Sinan, sedan kommunisterna kommit till makten, hade hon det visst mycket svårt. Och det var i sista stund hon nådde till hemmet i Duvbo.

Även jag har färdats i fjärran länder och kommit åter till hembygden. Jag sitter och skriver detta i den ljuvliga svenska sommarens fågning endast några kilometer från mitt barndomshem och mina föräldrars grav.

När jag hörde att Maria Petterson var på hemväg, föreställde jag mig något liknande för hennes del, att hon skulle få återse hembygden i Västergötland. Men när jag sen hörde, hur hon på sjukbädden kämpade mot svåra plågor, förstod jag att hon hade en annan inställ-

ning. Hon hade kommit hem till sin missionsstyrelse för att visa att hon gjort sin plikt till det bittra slutet, men själv skymtade hon genom plågorna, att vägen var kort till det rätta Fadershemmet.

Höjden, Lekhyttan den 10 juni 1952

J. G. Andersson

Svenska Missionen i Kina och Japan

KOMMITTÉN FÖR SV. MISSIONEN I KINA OCH JAPAN.

a) ordinarie ledamöter:

O. von Malmborg, kommandörkapten, ordf., Stockholm (o. 1919 uttr. 1927, s. 1929, o. 1935).
Martin Lindén, missionsföreståndare, v. ordf., S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, Stockholm (o. 1940).
Carl Gustav Voss, sekr., kassaförvaltare, Stockholm (s. 1946, o. 1950).
Lisa Blom, fröken, Stockholm (s. 1935, o. 1936).
Torsten Folke, komminister, Stockholm (s. 1941 o. 1948).
Johan Hoff, kyrkoherde, Stockholm (s. 1937, o. 1943).
Arthur Johanson, missionssekreterare, Stockholm (s. 1942, o. 1946).
Erland Johnson, direktör, Örebro (s. 1945, o. 1950).
Elsa Lundblad, fröken, Umeå (o. 1940).
J. von Malmborg, tandläkare, Tranås (r. 1922, o. 1927).
Erik Olsson, sekreterare, Göteborg (s. 1948, o. 1951).
Gunnar Törnqvist, disponent, Stockholm (s. 1950, o. 1952).

b) suppleanter:

Helge Backman, komminister, teol. d:r, Falun (s. 1952).
Gösta Harlin, domkyrkoorganist, Luleå (s. 1939).
Ella Josephson, fröken, Vetlanda (s. 1937).
Gunnar Stenberg, kyrkoherde, Hälsingborg (s. 1950).

Missionsråd:

J. Th. Sandberg, komminister em., Duvbo (s. 1936, o. 1941, mr. 1946).
Gust. Törnqvist, disponent, Norrköping (o. 1924, mr. 1950).
K. Nilenius, apotekare, Göteborg (o. 1921, mr. 1951).
Thuré A. J. Carlson, folkskollärare, Jönköping (s. 1939, o. 1942, mr. 1952).

Missionsföreståndare: Martin Lindén.

Missionssekreterare: Arthur Johanson, Anna Björk.